

González tam

"Parla del 'sindicato del crimen', d'estratègia conjunta PP-'El Mundo' en el cas Palomino, etc. Va fent un cert victimisme, símptoma de les lliçons apreses però també d'una nova sensació de vulnerabilitat".

Antonio Di Pietro.

Dilluns, 5. Als cenacles polítics no hi ha un tema més privilegiat per les circumstàncies que la crítica al poder judicial. Ningú no gosa parlar-ne obertament: primer hi ha un temps, sobretot si parlen persones de partits polítics enfrontats. En cas de coincidència inicial sobre els errors i excessos de jutges i fiscals, la conversa entra en el territori de les generalitzacions, com si els dos confidents volguessin consolar-se de forma mútua. Posen noms sobre la taula, equivocacions, hipòtesis més malèvoles, incompetències i judicis d'intenció. Tenen tot l'aire de dos vells adversaris posats d'acord per la intrusió d'un tercer. Han conegut algunes imperfeccions d'un poder que no sol admetre rèpliques. Aleshores citen el cas italià, interpreten la retirada de Di Pietro, parcialitats de mètode, ideologització soterrada, possible corrupció. Ah, estimat Montesquieu! "L'esperit de les lleis" s'ensenya a les escoles però encara hem d'aprendre cada dia com mantenir separats els tres poders. "Així, al temps de les faules, després de les inundacions i els diluvis, sorgiren de la terra els homes armats, i s'exterminaren".

Dimarts, 6. "Amb la llei de divorci, fa temps que no és moda divorciar-se. El divorci com a tràmit en una societat sobrecarregada de tràmits ja té poc atractiu, com no sigui divorci-tragèdia", explica un advocat matrimonialista que ha decidit passar-se al sector immobiliari. "Fa anys, un restaurant de Barcelona va fer publicitat de l'adequació de salons i menús per al prototípic banquet de di-

Josep Borrell.

vorci. Aleshores va ser un èxit; ara és una pizzeria. Si a les noces la figura obligada a la presidència del banquet era el capellà, a les celebracions de divorci eren els advocats matrimonialistes. Avui ningú no em convida a dinar", diu l'advocat, una mica lacrimós després de dos *dry-martinis*, sense deixar-se contagiar per la festa de la Constitució.

Dimecres, 7. "Quan ho pensen bé, els convergents s'adonen que l'enemic és el ministre Borrell. Abans tenien Culler, per marcar-lo una mica de prop. Borrell no accepta de cop i volta els fonaments del consens catalanista i això desorienta una mica", em diu un petit empresari pro-socialista, fent un cafè per celebrar que no fem el pont. "Home, és clar, ben clar, el suport de Pujol a González ho és i no ho és. En realitat sempre ha parlat de promoure la governabilitat i no de fer costat al govern del PSOE. Però González ja ha après la lliçó i sap fer victimisme, almenys ho intenta. Parla de la pinça PP-IU, com si el PSOE no governés més d'una ciutat amb els vots d'IU. Parla del *sindicato del crimen*, d'estratègia conjunta PP-*El Mundo* en el cas Palomino, etc. Va fent un cert victimisme, símptoma de les lliçons apreses però també d'una nova sensació de vulnerabilitat".

Dijous, 8. Amb el dalai lama a Barcelona la curiositat xafardera ens traïx. Fins i tot si tenim un gran respecte per la personalitat religiosa del dalai lama o admirem —com és el meu cas— la seva condició d'estadista d'un país oprimat per la Xina comunista, en realitat

Assaja el victimisme

Dalai lama.

volem saber qui són els nous budistes de Barcelona, quina cara fan, on van i d'on vénen. Aquell nen de les Alpujarras que era reencarnació de Buda ja va ser una primera gran sorpresa: ara al palau Sant Jordi, el dalai lama inicia els seus deixebles al ritus del *Kalaixra*, sobre la vitalitat cíclica. He estat a dues rodes de premsa del catorzè dalai lama i té un humor ben terrenal, una astúcia harmoniosa, un punt de solidesa de pagès que sovint contrasta amb l'excessiu fervor místic dels seus seguidors. Al capdavant del Tibet, manté sempre les portes obertes al diàleg amb Pequín, a pesar d'una repressió metòdica i genocida. Després dels Jocs Olímpics, la universalitat retorna a Barcelona per la porta petita, amb el cap rapat i la túnica vermella, com un nou cicle de la ciutat, potser fins i tot una mica més alegre.

Divendres, 9. Fa mesos Mitterrand i Helmut Kohl ens digueren que les presidències semestrals francesa i alemanya de la UE serien una cosa molt coordinada. Aleshores sentírem els himnes jubilosos dels editorialistes euroentusiastes: vet aquí un nou impuls europeista, la revitalització de l'eix franco-alemany, el pal de paller de la Unió. Ben al contrari, la cimera que avui comença a Essen té una agenda molt poc franco-germànica i més aviat senzillament alemanya. Fins ara no hem vist gaire coordinació. Aviat serà un tòpic dir que el centre de gravetat de la UE es desplaça al vertader centre d'Europa: és a dir, a Alemanya, encara que no agradi a França. L'expansió pro-sud de França ha topat amb

François Mitterrand i Helmut Kohl.

l'expansió pro-Est d'Alemanya, amb un gran perill per a la política agrícola comunitària, que és goig vital de França. Si per la conferència intergovernamental de 1996 ha augmentat l'allunyament entre París i Berlín, els dubtes sobre la integració de Centreuropa poden arribar a ser monumentals. De tot això, se'n parlarà a la cimera d'Essen, però amb tanta fumisteria a les conferències de premsa i als comunicats finals que la prosa de Delors pot arribar a semblar gairebé cristal·lina.

Valentí Puig